

Kapitola 5

Bonapartismus - Machiavelismus - Elitářství

I v demokraciích je skutečná moc v rukou menšiny...to je nevyhnutelné. A kdo ještě věří, že tato lidem volená menšina vyjadřuje jeho vůli?
s. 205

U skutečného vůdce je patrný vrozený odstup, jenž ho jaksí samozřejmě vyděluje z davu.

Skutečný vůdce není „dítě lidu“, nedovolává se nejnižších složek lidské bytosti.
s. 207

Neplést si bonapartismus s machiavelismem. Machiavelli ještě masou pohrdá, chce jen využít jejich vášní, tužeb a slabostí. Nové je tu právě „jen“ to, že vůbec bere dav v úvahu jako politickou sílu.
s. 210

Kapitola 6

Práce - Démoničnost hospodářství

Mezi kapitalismem a komunismem panuje zásadní shoda - v důrazu na hospodářství.
s. 218

Skutečná pravice tedy musí mít jiné hodnoty: duchovní, heroické, politické - přesně v tomto pořadí. Hospodářství není náš osud! Je to pouhý prostředek, nikoli smysl.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

U všech Indoevropanů požíval obchodník donedávna vždy obecně nižší vážnosti a důvěry než duchovní, vojevůdce či politik.
s. 219

Američanům jde za všech okolností vždy jen o trhy.
s. 230

Co dělat? Plavat proti proudu: Uměřený konzum, autarkie.
s. 232

Kapitola 7

Historie a historicismus [1]

(Bytí je hierarchické, posloupné)

Rozeznáváme dvě pojetí: jsoucno založené na trvání; jsoucna založená na vzniku (a zániku).

První je nadčasové, stabilní, druhé charakterizují změny, pomíjivost, náhody.
s. 235

Byl to Hegel, kdo s „konečnou platností“ ztotožnil „skutečnost“ s rozumem.
s. 236

Odmítnutí dějinné dialektiky: Tam, kde padne výraz „ahistorický“, měj se na pozoru!
s. 239

Kapitola 8

Volba tradice

Historicismus? Nic jiného než alibi liberalismu (liberálů).
s. 242

Nikoli souboj národů, ale myšlenek. A ty vznikají v hlavách příslušníků elit.
s. 243

Skutečný cíl první světové války. Zničení říší tří císařů (Německa, Rakousko Uherska, Ruska).
s. 254

Kapitola 9

Vojáctví a válka

Současný intelektuál je nejspíš toho názoru, že kultura nemá s válčením nic společného.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

s. 258

Válečnický smysl pro čest, povinnost, kázeň a věrnost musí mít přednost před vším měšťáckým.

s. 260

Jasná hierarchie, přímé vztahy (mezi muži, kamarády, nadřízenými a podřízenými), odvaha, věrnost, čest, nadosobní postoje vedoucí až k bezejmenné oběti v zájmu celku – to jsou charakteristiky a živoucí hodnoty typické pro „společenství mužů“.

Ne tedy protiklad, ale úplná rovnost vládne mezi duchem vysoké kultury na jedné a světem války a válečníků na straně druhé.

Život jako nepřetržitý boj mezi metafyzickými silami: uranské síly světla a řádu proti temné hmotě a telurickému (= k Zemi se vztahující, pozn. red.) chaosu.

A tento boj musel člověk Tradice vybojovat jak ve vnitřním, tak ve vnějším světě.

Boj proti silám, které by měly být podrobeny a ovládnuty v každém jednotlivci, s pomocí askeze: sebeovládání, vnitřní kázeň, nadvláda.

s. 261

V protikladu k tomu, co říkají liberálové, se svět válečníků neomezuje na slepý materialismus.

s. 262

Hierarchie – etymologicky neznamena nic jiného než „svrchovanost posvátného“ (*ieras*).

Prušáctví. Na toto strašidlo všech demokracií nesmí být nahlíženo jako na anomálii jednoho národa. Naopak, musí v něm být viděn způsob žití, který ve více či méně rozvinuté podobě existoval i jinde.

s. 263

Život v nebezpečí a kázni nemá měšťák v lásce.

V západních národech je smysl pro tyto hodnoty (v liberálním smyslu „neintelektuální“, „nekulturní“) na vymření – vojenská hierarchičnost se proto jeví jako snad poslední životaschopný model. Přes všechnu antimilitaristickou propagandu si u všech jedinců, kteří dosud nejsou úplně zmanipulováni, udržuje jistou přitažlivost. Ano, v duši Indoevropana existuje potlačovaný, ale nevymýtelný smysl pro hrdinskost.

Nelze samozřejmě vyžadovat, aby lidé žili stále pod napětím (permanentní revoluce), ale schopnost odolávat tlakům hrůzy a nebezpečí vytváří nové hierarchie.

s. 265

Vojenské, válečnické utváří osobnost.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

s. 266

Schopnost postavit se zpříma i beznadějným situacím, dokonce je vyhledávat, neboť jsou prubířským kamenem hodnoty jednotlivce, vyjít z nich (mrtvý nebo živý) se ctí, znamená být na cestě k dosažení absolutního bytí...

s. 269

(Jaký rozdíl vůči) měšťáctví s jeho hodnotovou škálou založenou na hmotném blahobytu, jistém a přizpůsobivém životě, světu práce, výroby a zábavy (kino, sport, sex).

s. 268

Poznámka:

[1] Historicismus: V 19. století, v době emancipace národů, je považován za rozhodující. Evola, jak ani jinak nelze, odmítá jeho prvořadé postavení. Nad historií stojí věčné - nadčasové.